

PALÁSTHY ÁGNES

ELRABOLTÁK A SIKLÓT

ILLUSZTRÁLTA: SZÖNYI GERGELY

PALÁSTHY ÁGNES

ELRABOLTÁK A SIKLÓT

ILLUSZTRÁLTA: SZÖNYI GERGELY

Férjemnek sok szeretettel

Mókus Rézi téli elesége

Mókus Rézi kérdőjellel görbült farokkal ült a tölgyfa ágán, és magában motyogott:

– Szóval, az a magas nyírfa... vagy az a magas bükk? Vagy esetleg ott az a lucfenyő...?

Szarka Szibill az ág végére telepedett. Egy darabig csak figyelt, aztán nekiállt komótosan tollászkodni. De végül nem bírt a kíváncsiságával.

– Mit csinálsz, Rézi? – kérdezte.

– Áh – legyintett a mókus mérgesen. – Áh. Ne is kérdezd!

A szarka türelmesen várt. Tudta, milyen pukkancs természetű a barátja, nem sűrgette. Inkább azon kezdett töprengeni, mi lehetett az a fényes dolog, amit a fűben látott, amikor ide igyekezett.

A mókus kis idő múlva szusszant egyet, és magyarázni kezdett:

– Azt tudod, hogy ősszel eleséget gyűjtök télre.

– Tudom hát. Mondtam is már, jobb lenne, ha rendszeren végigaludnád a telet. Nem kellene gyűjtögetned.

– Lárifári! – mondta Rézi az öklével hadonászva. – Most nem erről van szó.

Magában dohogott egy darabig. Szibill közben a csőrét tisztogatta a fa kérgén, és nézelődött. A szomszéd fán valami mozgást látott. Mintha elsuhant volna egy sötét bundás mókus az ágak között. De mikor jobban odanézett, már nem volt ott senki. A szarka vállat vont, és visszafordult Rézihez. Mókus Rézi folytatta:

– Szóval, eleséget gyűjtök. Makkot, diót, fenyőtobozt, ilyeneket. És jól elrejttem. Beásom az avarba. Vagy mondjuk... – tette hozzá – eldugom egy faodúba.

A szarka elgondolkodott, aztán óvatosan megkérdezte:

– És miért is rejted el?

– Hogyhogy miért? – fortyant fel a mókus. – Hát hogy más ne találja meg!

– Ahaaaa! Már értem. Hát ez nagyon okos dolog. Okos vagy, Rézi.

– Dehogyan vagyok, dehogyan vagyok! – jajdult fel Rézi. – Hát mindig elfelejtem, mit hová rejtettem. Nézem itt a fákat, és próbálok emlékezni, hogy az a bükk volt, vagy az a nyír... vagy az a szép sudár lucfenyő... de nem emlékszem. És közben elmúlik a tél, és tavasz lesz, én meg csak keresgélem az eleségemet.

Kicsit hallgatott, és elgondolkodva simogatta a bajszát. Aztán szomorúan felsóhajtott:

– És ez van minden évben. Elrejttem, és nem találom. Nem találom se a diót, se a makkot, se a fenyőtobozt. Érted?

Szibill tanácstalanul toporgott. Nem tudta, mit mondjon, úgyhogy együtt érzően hallgatott. Aztán támadt egy ötlete.

– Te, Rézi, hát segítek én neked megkeresni, amit eldugtál! Nézzük meg sorban azokat a fákat! Kezdjük, mondjuk, a nyírfával.

Elindultak. A fák fölött repült a szarka, a mókus pedig nagyokat szökkenve, ágról ágra lendülve követte.

Nem messze tőlük, egy tölgy kinyúló ágán Mókus Frici, a fekete bundás mókus magában motyogva töprengett:

– Vagy az az árnyas platán? Esetleg az a szép lucfenyő?
Vagy az a szil?

Aztán a fejét rázva szomorúan sóhajtotta:

– Hogy lehet ilyen rövid az eszem? Na, mindegy, keresgélek tovább.

Azzal nagyokat szökkenve eltűnt a lombok között.

Mókus Rézi és a szarka közben megpihentek egy vén gesztenyefán.

– Nézd csak! – mutatott hirtelen Szibill egy terebélyes hársra.
A tövében kis tölgyfasarjak nőttek. – Tölgyet hajt a hárs?
Ki látott még ilyet?

Nézte Rézi, nézte, aztán felnevetett.

– Hihihi, nahát! Ez az a makk, amit két éve ástam el!
És aztán nem találtam. Milyen szépen kihajtott! Nahát!

Rákacsintott a szarkára.

– Ültettem az unokámnak tölgyfát.

Azzal indultak volna tovább. A mókus már éppen el akart
rugaszkodni a vén gesztenyeről, amikor észrevett egy jókora
odút a fa törzsén.

– Szibill, várj egy kicsit! – kiáltotta. – Emlékszem erre az
odúra. Azt hiszem, ide is raktam valamit.

Mókus Rézi felszaladt a gesztenyefa törzsén, és nagy
lendülettel bevetette magát az odúba. Amint belódult,
a feje nagyot koppant valamin.

– Jaj! – visított fel, és hátraugrott a fejét tapogatva.

– Jaj! – visított fel valaki az odúban is.

Aztán kikukkantott Mókus Frici a fejét fogva.

– Égszakadás, földindulás, fejemen egy nagy koppanás! –
kiabálta.

– Frici, te vagy az? – kérdezte Mókus Rézi. – Hát te mit csinálsz itt?

– Hát én éppen kifelé mentem volna, amikor valaki hirtelen fejbe vágott.

– Én meg éppen befelé mentem volna, amikor valaki engem is fejbe vágott – jegyezte meg Mókus Rézi.

Elképedten bámultak egymásra.

Aztán nevetni kezdtek.

– Höhö, hát mi egymást vágtuk fejbe – mondta Frici. – Összekoppantottuk a fejünket. Höhö.

A két mókus jót nevetett.

– Mit keresel ebben az odúban? – kérdezte aztán Mókus Rézi.

– Áh – legyintett Mókus Frici. – Áh! Ne is kérdezd!

Szibill odaröppent melléjük, és a szárnyával hadonászva vidáman kurjantotta:

– Frici! Csak nem? Te is?

Rézi pedig csillogó szemmel megkérdezte tőle:

– Csak nem a téli eleséged keresed? Talán elfelejtetted, hova dugtad ősszel?

Frici szégyenlősen bólintott.

– Igen. És ez van minden évben – suttogta. – Nagyon feledékeny vagyok.

– Ne búsulj, Frici – vigasztalta Mókus Rézi. – Nem te vagy az egyetlen.

– Hogyhogy? Te is, Rézi? – pillantott rá Frici felvidulva. – Csak nem?

És szívből nevetni kezdtek. Addig viháncoltak, míg végül lepottyantak a fáról. A fa tövében aztán elterültek, és kézzel-lábbal kapálóztak nagy jókedvükben, beásva magukat a puha, zizegő avarba. A szarka jókedvűen ugrált körülöttük.

Egyszer csak Rézi felkiáltott:

– Hé! Mi ez?

Hirtelen felült. Egy jókora tobozt szorongatott a kezében.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Toboz? A gesztenyefa alatt? – kérdezte ámulva a szarka. –

Hogy lehet az?

– Itt is van egy – szólalt meg Frici, beletúrva az avarba. – És még itt is van egy csomó!

A két mókus lázasan keresgélt a fa tövében. Nevetve lökdösődtek, feltúrták az avar, a rozsdabarna levelek csak úgy repkedtek körülöttük a levegőben.

Szarka Szibill hirtelen felvihogott.

– Ajjaj, Rézi, megvan a raktár. Hát ide ástad a tobozokat!

Letottyant melléjük az avarba.

– De most már egyétek meg ezt a sok tobozt gyorsan, mielőtt kihajt belőlük egy hatalmas fenyőerdő.

És úgy kacagott, hogy még a könnye is kicsordult.

